

«Дружба – найцінніше в житті»

(Оповідання до дня пам'яті В.О.Сухомлинського)

Підготувала

учениця 9 класу

Казора Анастасія

2018

Дружба – найцінніше в житті

Жила собі одна дівчинка Віолета. З нею, на жаль, ніхто не дружив. Вона жила з батьками. Віолета була кароока, у неї було русяве волосся. По сусідству з нею жили дві дівчинки, які гралися самі, а її проганяли.

Одного разу вийшла дівчинка на річку. Підійшла, а там вже купаються її сусідки, Маша й Саша. Дівчата не хотіли, щоб вона з ними купалася, тому відправили її додому. Відійшовши, Віолета почула, що хтось зве на допомогу.

Вона повернулася до річки і побачила, що Маша й Саша на глибині. А вони не вміли плавати. Віолета кинулася на допомогу. Вона їх врятувала. Маша і Саша вибачилися, що вони її прогнали. Наступного дня вони прийшли до Віолети і почали з нею гратися. Віолета прийняла їх.

Отже, дружбу цінують за щирість, доброту, а не за гроші та крутість.

«Данило»

(Оповідання до дня пам'яті В.О.Сухомлинського)

Підготував

учень 8 класу

Сич Ілля

2018

Було це не дуже давно. У маленькому селищі Стохівка жила сім'я Кирилових. Жили вони дуже бідно. Мати працювала на фермі в сусідньому

селі. Батько ж раніше працював лісничим, але його як і більшість працівників звільнили. Він безробітний – і із-за цього почав пити. Дуже часто він ішов з дому і повертався вже п'яний. Зазвичай в таких випадках жінка з дитиною ховалися в спальні. Та інколи батько міг тяжко побити матір з дитиною. Таких випадків було все більше й більше. Їх син Данило ходив до школи. Та із-за жахливої слави їхньої сім'ї із хлопця знущалися однолітки. Він завжди був ізгоєм. Тому він дуже не хотів знаходитися в школі. Данило часто втікав з уроків і йшов до покинутої шахти. Там ніколи нікого не було і тільки там хлопець відчував себе вільним. І так не хотілося йому йти звідти. Бо знав, що вдома знов батько прийде п'яний і поб'є їх з мамою, якщо ті не сховаються. Данило дуже любив свою матір. Але вельми ненавидів свого батька, хоча у глибині душі також його любив.

Одного разу, йшовши додому з шахти, Данило почув галас на селі. Хлопець оторопів і відразу побіг додому. Він побачив свого батька. Він лежав перед дверями, не ворухився і з синім обличчям. Біля нього стояла мати. Вона була сама не своя, захлинаючись, плакала і від жаху кричала. Данило миттю підбіг до матері, вхопив її за руки й спитав: «Мамо, що сталося, що з батьком? Мамо, скажи?» Але вона тільки міцно обняла, поцілувала дитину та сказала: «Біжи, синочку, в дім». Тоді хлопець зайшов до хати, сів на підлогу біля вікна і довго слухав, як кричала й плакала мати. Він зрозумів – батько помер. І сам почав ковтати сльози.

Наступного дня батька поховали. Данило йшов на цвинтар позаду всіх – розгублений, змучений і дуже сумний. Після похорону десятків людей у чорних хустках розійшлися. Данило залишився сам біля могили. Він подивився на небо і тихо прошепотів: «Таточку, я тебе так люблю!» Ще з півгодини стояв він біля могили. Повернувшись додому, відчинив з острахом двері і застиг – з дому не чулося ні звуку, навколо стояла мертва тиша.

Йшовши наступного ранку до школи, Данило раптово зірвався з місця й побіг на кладовище до батька. Потім він знову пішов на стару шахту, але від такої тиші він вже не відчував вільності. І так захотілося обійняти маму. Тому тієї ж миті він пішов додому. Зайшовши в хату, підбіг до матері й міцно-міцно обійняв її. І декілька разів сказав їй як сильно він її любить.

З того часу пройшов уже рік. І Данило давно прийняв смерть батька. Кожного дня він ходив до школи. Все рідше він тікав до шахти. Якомога більше він допомагав матері. Все ставало на свої місця. Але останнім часом він помітив, що матір дуже сумна і інколи плаче вночі. Це дуже насторожило хлопця. Одного дня, прийшовши додому зі школи і зайшовши до хати, він

помітив, що нікого немає. Але інколи таке бувало із-за того, що матері потрібно було довше залишитися на роботі. Тому він так і подумав. Але потім побачив на столі аркуш. Данило підійшов, взяв його і прочитав вголос: «Данилко, вибач мені, будь ласка. Але я більше не можу. Ти їдь до тітки у місто, я знаю, з тобою все буде добре, ти у мене сильний. Люблю тебе». Прочитавши, він нічого не зрозумів. А потім кинув аркуш, вибіг на вулицю за сарай. Те, що він побачив, змусило його кричати від жаху. Там на мотузці у петлі висіла його матір. В одну мить він схопив сокиру, яка лежала біля нього, і перерубав мотузку. Потім дуже міцно-міцно обійняв маму і поцілував у щоку, яка була дуже холодна. Він так не хотів розуміти, що вона мертва. І крикнув: «Матусю, ти жива! Мамо, скажи мені щось! Матусю!» На його крик прибігли сусіди й відвели хлопця.

Данило пішов до шахти, закричав: «Чому? Скажіть мені хто-небудь, чому?» Але у відповідь тільки зашумів вітер. У той же день він поїхав на автобусі у місто. Він знав, що у шкатулці є трохи грошей на дорогу. Швидко взявши гроші, відбіг і обернувся – останній раз подивився на свій дім, заплакав і побіг на зупинку.

Ось так рано Данило став сиротою. Приїхавши в місто, Данило не пішов до тітки, як просила його матір. Бо знав, що вона ненавиділа його. Хлопець жив у покинутій будівлі. Щоб не померти з голоду, він став кишеньковим крадієм (що йому самому не подобалось).

Одного разу Данило прийшов на зупинку, де збиралося багато людей. Непомітно він засунув руку до кишені однієї тітки. Але це помітив дядько ззаду. Він подивився на хлопця і зрозумів, що той хоче не зла, а вижити. Незнайомець вхопив його за плече. Данило злякався й спробував утекти, але марно. Тоді дядько сказав йому: «Не бійся, хлопче, я тебе не скривджу. Ти будеш відтепер жити зі мною». Данило з острахом, але довірився чомусь йому.

Від того часу пройшло багато років. Хлопець-сирота виріс і став заможною людиною, багато він добився в житті.

Одного разу, стоячи на зупинці, Данило помітив маленького хлопчика, який намагався вкрати гроші на проїзд. Тоді Данило згадав себе в дитинстві, згадав батька, матір...все згадав. І вхопив того хлопця за плече і сказав йому: «Не бійся, хлопче, я тебе не скривджу, тепер ти будеш жити зі мною».